

Rozjímanie na sobotu 3. týždňa v Cezročnom období

Rozjímanie na sobotu 3. týždňa
v Cezročnom období.

Navrhované témy sú: únava
Ježiša, dokonalého človeka;
odovzdať sa v Kristovi, aby sme
dorazili do dobrého prístavu;
vidieť Ježiša aj v ťažkostiach.

JAZERO GENEZARET s rozlohou 165
kilometrov štvorcových a hĺbkou 43
metrov je pomerne skromné.

Napriek svojej malej rozlohe však
bolo bohaté na ryby a v jeho vodách
zúrili prudké búrky, ako je tomu aj
dnes. Leží v kotline zeme obklopenej

horami, medzi ktorými sa otvára údolie Jordánu a rovina Esdraelon. Silné poryvy vetra prichádzajú cez tieto prirodzené koridory a zbiehajú sa k jazeru, pričom spôsobujú zúrivé vlny, ktoré stačia na to, aby prevrátili aj malý čln.

Jedna takáto búrka zasiahla jazero, keď sa tam plavil Ježiš so svojimi učeníkmi. Bol večer. Práve sa skončil intenzívny deň kázania veľkému zástupu ľudí. Dav bol taký veľký, že Pán musel nastúpiť do loďky a trochu sa vzdialiť od brehu, aby Ho mohli vidieť a počuť. Ježiš bol potom v tej istej loďke unavený: „On bol v zadnej časti lode a spal na poduške“ (Mk 4, 38). Toto je jediný prípad, keď Ho evanjeliá ukazujú ako spiaceho.

„Každé toto ľudské gesto je aj gestom Boha. *Veď v ňom telesne prebýva celá plnosť božstva* (Kol 2, 9). Kristus je Boh, ktorý sa stal človekom: človekom dokonalým, úplným. A v tom, čo je ľudské, nám dáva spoznať

Božskosť“[1]. Je dojímavé takto Ho kontemplovať: vyčerpaný, po celodennej práci, v ktorej sa úplne odovzdal, až mu dochádzajú sily a potrebuje hlboký spánok, aby ich obnovil.

„Ježišovu únavu, znak jeho pravého človečenstva, môžeme vnímať ako predohru k jeho umučeniu, ktorým uskutočnil dielo nášho vykúpenia“[2]. Ukazuje sa nám ako dokonalý človek, rovný nám vo všetkom okrem hriechu. A my ľahšie chápeme, že s jeho milosťou môžeme aj my stelesňovať jeho život, aj keď sa nám to niekedy zdá ťažké, aj keď sme unavení, aj keď cítime ťarchu každodennej práce vykonávanej z lásky.

BÚRKA PREPUKNE. Vlny sú rozbúrené. Vrzganie dreva lode je

zreteľne počuť. Učeníci, skúsení rybári, sú napätí. Ich skúsenosti im hovoria, že búrka je nebezpečná. Divia sa, že v tejto kritickej situácii Ježiš ešte stále spí. Budia ho vetou, ktorá je pod dojmom výčitky plná dôvery: „*Učiteľ, nedbáš o to, že hynieme?*“ On vstal, pohrozil vetru a povedal moru: *„Mlč, utíš sa!*“ Vietor prestal a nastalo veľké ticho. A im povedal: *„Čo sa tak bojíte?! Ešte stále nemáte vieru?“* (Mk 4, 39-40).

Udivení učeníci sú opäť naplnení strachom, ale teraz je to iný strach: veľkosť mora ustupuje veľkosti tajomstva Krista, pravého Boha a pravého človeka. Slávnostné gesto upokojenia rozbúreného mora je jasným znakom Kristovej nadvlády nad negatívnymi silami a vedie nás k zamysleniu sa nad jeho božstvom: „Kto je to,“ pýtajú sa učeníci v úžase a strachu, „že ho poslúchajú aj vietor a vody? Ich viera ešte nie je pevná, ešte sa len formuje, je zmesou

strachu a dôvery; naproti tomu Ježišovo dôverné odovzdanie sa Otcovi je úplné a čisté. Preto vďaka tejto sile lásky môže spať v búrke, bezpečne v Božom náručí“[3].

Aj naša viera sa stále formuje, stále rastie. Často sme vystrašení, bojíme sa, sme neistí tvárou v tvár malým či veľkým búrkam: pokušeniam, neúspechom, sklamaniam zo seba samých, zlyhaniam... Je to chvíľa, keď treba vzývať Ježiša, aby nám pomohol čeliť týmto situáciám s pokojom a odovzdanosťou. Ako radil svätý Augustín: „Nedovoľ, aby ťa vlny zmietli pred zmätkami tvojho srdca. Avšak aj keď sme ľudia, nezúfajme, ak vietor zmieta náklonnosť našej duše. Prebudíme Krista: naša plavba bude pokojná a dorazíme bezpečne do prístavu“[4].

NA ÚPLNE PRÁZDNOM Námestí svätého Petra, v daždi, pred krížom a obrazom Panny Márie, v marci 2020 pápež František predsedal modlitbovej vigílii v ťažkom období pre celé ľudstvo, uprostred pandémie. Rozhodol sa komentovať práve úryvok z evanjelia, nad ktorým meditujeme. Jeho slová nám môžu pomôcť čeliť aj iným ťažkým chvíľam, ktoré sa môžu vyskytnúť v našom živote.

„Prečo sa bojíte, či ešte nemáte vieru? Pane, ty nám adresuješ výzvu, výzvu k viere. Nejde ani tak o to, aby sme verili, že existuješ, ale aby sme prišli k tebe a dôverovali ti (...) Vyzývaš nás, aby sme tento čas skúšky prijali ako chvíľu voľby. Nie je to čas tvojho súdu, ale nášho súdu: čas, keď si máme vybrať medzi tým, čo je naozaj dôležité, a tým, čo pomíne, keď máme oddeliť to, čo je potrebné, od toho, čo nie je. Je to čas, aby sme obnovili smerovanie života

k tebe, Pane, a k druhým (...) *Prečo sa bojíte, či ešte nemáte vieru?*

Začiatkom viery je poznanie, že potrebujeme spásu. Nie sme sebestační, keď sme sami, tak klesáme ku dnu. Potrebujeme Pána tak, ako starovekí námorníci potrebovali hviezdy. Pozvime Ježiša do loďky nášho života. Odovzdajme mu svoje obavy, aby ich mohol premôcť. Tak ako učeníci zažijeme, že s ním na palube nestroskotáme. To je totiž Božia moc: všetko, čo sa nám stane, aj to zlé, premeniť na niečo dobré. On prináša pokoj do našich búrok, pretože s Bohom život nikdy neumiera“[5].

„Keď prichádza utrpenie v takej ľudskej, normálnej podobe — rodinné ťažkosti a problémy..., alebo tých tisíc maličkostí každodenného života —, stojí ťa v tom všetkom vidieť Krista. — Otvor poslušne svoje dlane pre tieto klince..., a tvoja bolesť sa premení na radosť“[6]. Na

príhovor svätej Márie, „Hviezdy morskej“, prosme Pána, aby zväčšil našu vieru, oslobodil nás od strachu a naplnil nádejou.

[1] Svätý Josemaría, *Íst s Kristom*, bod 109.

[2] Benedikt XVI, *Anjel Pána*, 27-III-2011.

[3] Benedikt XVI, *Homília*, 21-VI-2009.

[4] Svätý Augustín, *Kázanie* 63, 3.

[5] František, *Mimoriadna chvíľa modlitby v čase epidémie*, 27-III-2020.

[6] Svätý Josemaría, *Brázda*, bod 234.

sk-sk/meditation/rozjimanie-na-
sobotu-3-tyzdna-v-cezrocnom-obdobi/
(10.03.2026)